

Štev. 11.

V Ljubljani, 1. listopada 1914.

Leto XV.

Vseh mrtvih dan. . .

Prežalostno zvonjenje
se danes z lin glasi,
oko se mnogotero
v otožnosti topi.

Ljudi na božjo njivo
za tropom roma trop,
da ljubljencev umrlih
obišče tamkaj grob. . .

Uvrstim se jim tudi,
v sprevodu z njimi grem,
v odičene grobove
zamišljen zrem in nem. . .

Tu vdovo mlado vidim,
ki vije si roké,
na zgodnji grob soproga
prelivajoč solzé. . .

Krog nje otrok četverih
ihtenje slišim zdaj:
„Zakaj li si ostavil,
oj, oče nas, zakaj?“ —

Po materi spet tamkaj
žaluje brdka hči,
solzica za solzico
po licu ji polzi. . .

Z neba pa solnce sije,
na grobih luč brli,
z grobovja cvetje dije,
molitev žubori. . .

In meni tudi žalni
spomini se zbude,
in sree se mi krči,
oči mi orosé. . .

Kje ste mi, dobri starši,
kje, blaga brata dva,
prijatelji kje dragi,
veselje mi srea? —

Ah, krije vas gomila
za tretjo tam goró,
zapuščen se vas setim,
moleč za vas gorkó. . .

Pač blagor vam, izpili
ste kelih bridkih tog,
tjagor se preselili,
kjer večni biva Bog. . .

I jaz iz solz doline
dospel bom kmalu k vam,
v Vsevišnjega objetu
pri vas bom srečen tam! . . .

Janko Leban.